

Una Novel·la Negra De
TONI BENAVENTE GARCÍA

E L S C R I M S D E L
BARRI DE GRÀCIA

Una Novel·la Negra De
TONI BENAVENTE GARCÍA

E L S C R I M S D E L
BARRI DE GRÀCIA

EDICIONS
N·N
Novel·la Negra

No es permet la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, sigui aquest electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit de l'editor o autor. La infracció dels drets esmentats pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (art. 270 i següents del Codi Penal). Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra, adreceu-vos al Centre Espanyol de Drets Reprogràfics o a la Biblioteca de Catalunya.

ELS CRIMS DEL BARRI DE GRÀCIA

Primera edició en català 2024

ISBN: **978-94-03-77151-9**

Dipòsit Legal: **DL GI 1651-2024**

© Del text: **Toni Benavente García**

© Pròleg: Jorge Edo

© Correcció, maquetació i disseny: Equip d'Edicions N·N

dedicat als meus lectors incondicionals

Olga, Mery, Montse, Jordi, Carles i molts més...

*“La seva llarga carrera li havia ensenyat que no hi havia assassins,
sinó persones que cometien assassinats”*

Kurt Wallander

Notes preliminars de l'autor

Com a escriptor, he tingut el privilegi de publicar alguns dels meus treballs a petites editorials i he experimentat amb l'autopublicació a través de plataformes com Amazon. En aquest emocionant viatge literari he tingut l'oportunitat d'aprendre i créixer com a autor, cosa que m'ha portat fins a la publicació d'aquest nou llibre acompanyat de la mà per aquest segell editorial important.

Estic emocionat per l'oportunitat de presentar-vos el meu darrer llibre, *Els crims del barri de Gràcia*. Aquest projecte representa un èxit significatiu a la meua carrera com a escriptor i, encara que reconec que sempre hi ha espai per a la millora, estic genuïnament orgullós de la història que he creat. *Els crims del barri de Gràcia* és una novel·la de misteri que combina elements de suspens, intriga i girs inesperats per captivar el lector des de la primera pàgina fins a l'última.

Com a autor compromès amb el meu ofici, he invertit temps i esforç considerables per crear aquesta obra. Estic segur que els amants del gènere trobaran a *Els crims del barri de Gràcia* una trama intrigant i personatges memorables que els mantindran enganxats al llarg de la lectura. El meu objectiu principal és oferir als lectors una experiència literària única i satisfactòria, i estic convençut que aquesta novel·la té el potencial d'aconseguir-ho.

Crec sincerament que el suport i l'experiència de *Edicions N·N* podrien portar la meua feina a un públic més ampli i permetre'm continuar creixent com a autor. El meu objectiu, en deixar aquest llibre en mans de *Edicions N·N*, és crear una col·laboració fructífera i enriquidora que beneficiï tant el meu desenvolupament com a autor com l'àmplia comunitat de lectors.

Vaig escriure un manuscrit i el vaig guardar en un calaix recòndit de la meva tauleta de nit. Novel·la negra. Un estil amb el qual no m'havia atrevit mai. Ho vaig amagar en aquell racó, perquè em va ser impossible continuar amb el relat. Un any després vaig decidir treure'l del calaix, el vaig rellegir i de la meva ment va començar a fluir una cascada d'idees interminables. M'era pràcticament impossible parar d'escriure i no deixava de desenvolupar la novel·la. Vaig gaudir de manera reescrivint aquell manuscrit i donant-li forma que en qüestió d'un parell de setmanes ja el tenia acabat per enviar a l'editor. I aquí està, *Els crims del barri de Gràcia*. Desitjo que el lector gaudeixi igual que jo ho vaig fer escrivint-ho i ho visqui tal com jo ho vaig viure.

Toni Benavente García

Notes preliminars de l'editor

Al vast llenç de la literatura, la novel·la negra s'alça com un mirall inquietant que no titubeja en reflectir els matisos més ombrívols i desconcertants de la societat humana. A la superfície, aquest mirall no s'inclina cap a la lluminositat edulcorada, sinó que s'endinsa audaçment al costat més fosc i pertorbador de l'existència.

La violència, la crueltat i la corrupció, com a ombres ineludibles, dansen a la trama d'aquest gènere literari, seduïnt uns lectors i pertorbant-ne d'altres. La violència a la novel·la negra no es limita a la mera descripció gràfica d'actes brutals; és, més aviat, una immersió profunda a la naturalesa intrínsecament violenta de la humanitat. Els crims aquí narrats són grotescs, cruels i deixen cicatrius inesborrables en víctimes i testimonis.

Els autors de novel·la negra, intrèpids exploradors de la psicologia criminal, desentranyen els obscurs impulsos de l'ésser humà, donant vida a alguns dels dolents més memorables de la literatura. Encara que esquinçadora, aquesta violència actua com un mirall implacable, forçant els lectors a confrontar els seus propis temors i obsessions.

La crueltat, tan omnipresent com la mateixa foscor, es manifesta no només en la brutalitat física, sinó també en trames intricades i recaragolades. Els personatges, joguines de dilemes morals sense respostes fàcils, es veuen atrapats en una xarxa d'enganys i traïcions. Aquesta crueltat moral planteja preguntes filosòfiques, desafiant les creences arrelades i obligant els lectors a examinar i qüestionar la seva moralitat.

La corrupció, com un virus insidiós, s'expandeix a la novel·la negra, infiltrant la societat des dels seus fonaments. Ja sigui en forma de novel·les sobre la màfia o en la denúncia d'institucions corruptes, els protagonistes es veuen embolicats en una lluita desesperada contra forces que amenacen de devorar-los des dels llocs més elevats de l'estructura social.

Aquest tema reflecteix la profunda desconfiança en les institucions i la creença persistent que el poder corromp inevitablement. La lluita dels personatges contra la corrupció sistèmica ressona amb els lectors, oferint-los satisfacció a la recerca de la veritat i la justícia. És un ressò de la desconfiança compartida en un sistema que sovint sembla més interessat a protegir els seus propis interessos que a vetllar pel benestar de la societat.

Per què, doncs, ens sentim atrets per aquests elements foscos? La resposta, potser, rau en la nostra pròpia naturalesa humana. La novel·la negra, com un passatge segur cap a les ombres, ens permet explorar sense riscos reals. Ens enfronta a les nostres pors més profundes i a les nostres fantasies més fosques, col·locant-nos en situacions perilloses i exposant-nos a les grans disjuntives vitals. I ho fa amb una autenticitat tan palpable que qualsevol lector es pot trobar fàcilment immers a les seves pàgines.

En última instància, la novel·la negra es revela com un mirall tornant la imatge d'una societat complexa i sovint tèrbola, de la qual som participants complexos i turbulents. Tot i que els elements de violència, crueltat i corrupció puguin pertorbar, ofereixen l'oportunitat inavaluable de reflexió i autodescobriment. És a través de la foscor que apreciem la llum, i potser trobem un indici de redempció en l'exploració del més profund de la condició humana.

Així, la novel·la negra persisteix com un gènere irresistible, una invitació a mirar directament els abismes i, en darrera instància, a

nosaltres mateixos. A cada pàgina, es teixeix un fil que ens connecta amb la nostra pròpia complexitat, recordant-nos que, en aquest reflex literari, no estem sols a les nostres ombres.

Els crims del barri de Gràcia és més que una novel·la negra, és un viatge a través dels abismes del crim i la complexitat humana. Amb personatges atractius, girs inesperats i un rerefons d'intriga, aquesta obra desentranya la fina línia que separa la llum de les ombres.

Aquesta novel·la és comparable amb obres i autors de renom en el gènere de suspens i misteri. Una novel·la que presenta una trama intrigant, personatges captivadors i una atmosfera que manté els lectors en suspens, situant-se al mateix àmbit que les grans obres d'aquest gènere.

Edicions N·N

Pròleg de Jorge Edo

Conec Toni Benavente des de fa anys, i des de les nostres primeres converses sobre literatura, va quedar clar que la seva passió per l'escriptura va més enllà de la mera tècnica; és un veritable explorador de la ment i l'ànima humana.

Toni va néixer a Barcelona, i la seva connexió amb la novel·la que teniu davant vostre es reflecteix vívidament en les seves paraules. La seva capacitat per capturar l'essència d'aquesta altra cara de la Barcelona fosca, i traduir-la en una història de novel·la negra, és realment impressionant.

Al llarg dels anys, he estat testimoni de la seva evolució com a escriptor, des del primer llibre de poemes fins a les seves novel·les més recents. Sempre ha buscat desafiar les convencions literàries imposades per la comercialitat i explorar nous gèneres. La seva versatilitat és sorprenent; pot submergir-se en el gènere fantàstic com al llibre *Visitantes*, amb la mateixa facilitat amb què s'endinsa en la foscor de la novel·la negra *Els crims del barri de Gràcia* o portar-nos a altres èpoques amb la seva obra *Els pirates del Vescomtat de Cabrera*.

Però el que més admiro de Toni és la seva connexió profunda amb la filosofia. Aquests elements impregnen cada pàgina dels seus escrits, i la seva pròpia personalitat, afegint una capa de profunditat que transcendeix les paraules mateixes. La seva obra és un reflex de la seva ànima inquieta, artística i sempre buscant la veritat en un món ple d'ombres.

Els crims del barri de Gràcia en aquest cas és un testimoniatge del seu talent i la seva visió del món novel·lístic del crim. En aquesta novel·la, Toni ens convida a un viatge trepidant a través dels

laberints de la intriga, on la veritat és més densa del que mai no podríem imaginar. És una obra que ens desafia a enfrontar les nostres pròpies veritats incòmodes i a explorar els racons més foscos de la psique humana. I com totes les grans novel·les, deixa una marca inesborrable en aquells que tenen el privilegi de llegir-la.

Així, sense més ni més, aquí els deixo amb un altre regal literari que Toni Benavente ens ofereix i que ens farà sentir la mateixa sensació que l'inspector Joan Miralles, enfrontant-se a un enigma que amenaça d'esquinçar la tranquil·litat de la nostra finestra a la Mediterrània, Barcelona.

Introducció

Aquesta novel·la negra teixeix una xarxa de misteris, conspiracions i passions, portant el lector a un viatge inoblidable a través de la ment recaragolada de la criminalitat.

La trama es desplega a la ciutat de Barcelona, on l'inspector Joan Miralles, un home d'experiència marcada pels anys, es troba embrancat en la investigació d'un assassinat que sacseja la tranquil·litat aparent del barri de Gràcia. L'Andreu Pujol, el seu subinspector i amic de confiança, ha caigut a les urpes d'un assassí implacable. Però aquest no és un homicidi comú, és l'obertura d'una capsa de Pandora plena de secrets que amenacen de consumir-ho tot.

La travessia de Miralles s'entrellaça amb l'arribada de la Belinda, una tinenta de la Guàrdia Civil amb secrets propis. Junts, desentranyaran un embull de connexions sinistres que apunten més enllà de les fronteres de la ciutat. A mesura que aprofundeixen en la investigació, descobreixen que la veritat és més densa del que no es van imaginar mai.

En una ciutat plena de contrastos, on la bellesa arquitectònica es barreja amb la decadència i l'art conviu amb la delinqüència, el Joan i la Belinda s'enfronten a la tasca de salvar Gràcia de convertir-se en l'escenari del seu malson.

Finalment, la temperatura emocional es desploma, portant els seus protagonistes a enfrontar veritats massa incòmodes per a ells. Amb un desenllaç tant inesperat com inevitable.

Sumari

Notes preliminars de l'autor	11
Notes preliminars de l'editor	15
Pròleg de Jorge Edo	19
Introducció	23

Els crims del barri de Gràcia

Capítol 1	27
Capítol 2	43
Capítol 3	67
Capítol 4	87
Capítol 5	107
Capítol 6	129
Capítol 7	145
Capítol 8	169
Capítol 9	191
Capítol 10	205
Capítol 11	217
Capítol 12	235
Capítol 13	257
Capítol 14	267
Capítol 15	279
Capítol 16	299
Capítol 17	315
Capítol 18	327
Capítol 19	347
Capítol 20	365
Capítol 21	381
Epíleg	391
Biografia de l'autor	393
Agraïments	399

Capítol 1

Estiu del 1980

Barcelona als anys vuitanta era una ciutat vibrant i plena de contrastos. La Transició espanyola havia portat un aire de llibertat que es palpava als carrers, i la ciutat es va convertir en un formiguer de cultura i vida nocturna. En aquella època, la ciutat era més ruda i autèntica, amb un ambient canalla que es reflectia als seus bars i en les relacions entre els seus habitants. Era comú veure policies, advocats i periodistes compartint taula i conversa en locals emblemàtics. La vida nocturna era intensa, amb discoteques i bars on la joventut de l'època es reunia per gaudir de la música i la companyia. Era un formiguer de vida i color, un lloc on la història i la modernitat s'entrellaçaven en un ball etern.

Els colors vius de la Rambla s'estenien com una tela pintada amb la paleta d'un artista boig. Els edificis modernistes de Gaudí, amb les formes ondulades i mosaics brillants, competien amb el blau intens del Mediterrani que besava la Barceloneta. El murmurí de les converses omplia els carrers, barrejant-se amb el ressò dels venedors ambulants, anunciant les seves mercaderies, ressonant entre els murs antics del barri gòtic. L'aroma de la paella i el peix fresc s'elevaven des de les cuines dels restaurants del port, mentre que als mercats, l'olor de fruites madures i herbes del camp inundava l'aire, creant un tapís de fragàncies que s'entrellaçaven amb el fum del tabac i el cafè acabat de moldre. La brisa marina acariciava la pell amb la seva suau salinitat, i el sol del migdia escalfava els maons de les voreres, que guardaven la calor com a records d'un dia de feina. Barcelona era una ciutat que despertava tots els sentits, un lloc on cada cantonada

explicava una història i cada sabor portava el pes de la tradició. Era una ciutat que vivia al ritme del seu cor, palpitant i etern.

Tot i que Barcelona, també es va convertir al llarg de l'any 1980 a l'escenari d'una sèrie de crims que van commocionar la societat d'aquell moment. L'aire mediterrani, normalment ple de l'alegria dels turistes i l'enrenou dels locals, ara estava impregnat d'una por palpable. El primer cos va ser trobat al laberint de carrerons del barri gòtic, es tractava d'un turista estranger. El cos va ser trobat en una posició fetal i totalment nu.

—Inspector Vidal, tenim un cas força pertorbador aquí. —va dir un agent de la científica dirigint-se a l'inspector.

—Què ha passat, agent?

—A primera hora del matí, una senyora gran que viu en aquest mateix carrer, en sortir del seu domicili, es va trobar el cos al mateix replà de l'edifici on viu. Quan hem arribat al lloc dels fets, ho hem trobat nu, en posició fetal i amb un tall a la jugular, que probablement ha estat la causa de la mort. Però el més macabre és que li han mutilat el penis i li han col·locat una rosa blanca al recte anal.

—Collons! Només ens faltava això. Amb la feina que tenim en aquesta època de l'any. Han assegurat l'escena del crim?

—Sí, ho tenim tot acordonat i estem recollint proves. Sembla un ritual, no us sembla, inspector?

—Ja veurem, de moment sembla que hi ha alguna intenció simbòlica darrere d'això. Hi ha testimonis?

—Alguns residents de l'àrea van informar haver sentit crits durant la nit, però ningú no va veure res rellevant.

—En aquesta zona de Barcelona sempre hi ha rebombori a les nits. Necessitarem revisar les càmeres de seguretat properes. Han notificat ja a la família de la víctima els fets?

Sí, ens hem posat en contacte amb l'ambaixada del país d'origen de la víctima. És un turista procedent del Japó. El seu nom és Haruki Nakamura. Viatjava en un creuer que va atracar ahir a Barcelona.

—Comuniqui's amb els forenses immediatament. Necessitem determinar si hi ha cap altre indici, algun patró en crims anteriors que pugui estar relacionat amb aquest. I mantingueu allunyats els mitjans de comunicació de l'escena del crim o això esdevindrà el preludi d'una caça de bruixes. Ara mateix no necessitem espantar la gent, i encara menys, alertar innecessàriament tots els països que envien aquí els seus ciutadans de vacances.

—Entès, inspector. Alguna altra directriu?

—Sí, vull que l'equip de psicòlegs forenses estigui a punt per treballar amb nosaltres. Aquest tipus de crim pot tenir un impacte a l'equip. I, si us plau, mantinguin informat de qualsevol desenvolupament. Estem tractant amb alguna cosa extremadament perillosa aquí.

—Ho tindrè en compte, inspector.

La policia, desconcertada, no va trobar més pistes que l'estranya simbologia utilitzada a l'assassinat. Els assassinats van continuar, cadascun marcat per una rosa blanca, i cada escena del crim meticulosament disposada com una obra macabra d'art. Les víctimes, tots homes joves, semblaven no tenir res en comú, excepte pel fet que les seves vides van ser brutalment arrabassades en aquesta ciutat.

L'inspector Jaume Vidal, un veterà de la policia amb una carrera marcada per casos difícils, va agafar les regnes de la investigació. Cada assassinat era un capítol fosc a la història de la ciutat. La recerca incessant de pistes el va portar definitivament fins als bars clandestins del Raval, també anomenat Barri Xinès, on els secrets es venien al millor postor. Amb cada pas, en Jaume s'endinsava a poc a poc en un món de barris perillosos on la veritat era tan esquiva com l'assassí que intentava caçar. Però estava decidit a aturar aquella onada de terror, abans que la foscor s'empassés la llum de Barcelona.

Una nit, mentre Jaume revisava les notes sobre el cas, un patró va emergir de totes aquelles anotacions escrites en un petit quadern que l'inspector portava sempre a la butxaca de la jaqueta. Cada víctima havia visitat el mateix bar al Raval la mateixa nit de la seva mort. Un establiment de mala fama, conegut per les trobades clandestines i la clientela ombrívola. Va decidir investigar aquell lloc, endinsant-se al cor de la foscor de Barcelona. Aquell bar, conegut amb el nom del Cranc Negre, és on Jaume va trobar la pista crucial que el portaria fins a l'assassí. Era conegut pel seu ambient ombrívol i les seves connexions amb l'inframón de Barcelona, un lloc on els secrets i les trobades clandestines eren la norma. Aquest establiment va jugar un paper fonamental a la trama, sent l'últim lloc que van visitar les víctimes abans de trobar-se amb el seu tràgic destí.

El bar era un laberint de passadissos estrets i habitacions ocultes que feien de reservats, racons on es produïen trobades evidentment de caràcter il·legal, però també trobades entre els clients del bar i putes que portaven del carrer. La música de jazz es filtrava a través de les parets, una melodia malenconiosa que semblava plorar per les ànimes perdudes. En Jaume es va acostar fins a la barra, es va asseure en un dels tamborets i va demanar una *Coca-Cola* amb gel en got de tub.

La llum tènue amb prou feines arribava a il·luminar les cares dels presents, tots sumits en les seves pròpies ombres i secrets. En Jaume no va trigar a notar les mirades furtives que es creuaven entre els clients del bar allà presents, com si cadascú guardés un tros del misteri que ell intentava desentranyar. El cambrer, un tipus de mirada esquiva i mans àgils, li va servir la beguda sense dir res, però amb un gest que semblava convidar-lo a mantenir-se alerta.

Mentre assaboria el fred líquid, Jaume escodrinyava l'ambient, mirant de captar qualsevol detall que pogués passar desapercebut a l'ull inexpert. Va ser llavors quan una veu rasposa i carregada de fum de tabac va cridar la seva atenció des del fons del local.

—Busques respostes, inspector? —deia la veu, mentre una figura s'enlairava de la foscor i s'acostava a la barra.

Era una dona d'edat avançada, amb una mirada que havia vist massa i un port que desafiava les circumstàncies del seu entorn.

—Conec aquest lloc millor que ningú. I sé que el que busques no es troba a les converses xiuxiuejades ni als racons ocults. —va continuar la dona amb un to seriós, però als ulls brillava un indici de complicitat.

En Jaume, intrigat, va decidir seguir-li el joc.

—Aleshores, on hauria de cercar? —va preguntar, mantenint la veu baixa per no atreure més atenció de la necessària.

La dona es va inclinar cap endavant, el seu alè feia olor de ginebra i secrets.

—A les històries que ningú no vol explicar, als silencis que s'amaguen entre les notes d'aquesta música trista, i als ulls d'aquells que ho han perdut tot... excepte la por. —va xiuxiuejar la dona.

Amb aquestes paraules, la dona es va allunyar, deixant Jaume amb més preguntes que respostes. Es va submergir encara més a l'atmosfera enrareda del bar, sentint cada cop més la tensió palpable entre els presents. Cada ombra semblava amagar un secret i cada mirada un misteri per descobrir. Amb la seva ment aguda com un bisturí, l'inspector intentava destriar entre la boirina de fum i les mitges veritats que flotaven a l'aire.

La figura de l'enigmàtica dona es va esvaïr a la penombra del local, però la seva presència encara ressonava als pensaments de Jaume. Qui era ella realment? Quins vincles foscos tenia amb els esdeveniments que assolaven el Raval? Les respostes semblaven estar tan a prop com inassolibles, atrapades en un laberint de silencis i complicitats.

Decidit a desentranyar l'enigma, Jaume es va aixecar del seient i es va endinsar als racons del bar darrere d'aquella enigmàtica dona, explorant cada racó amb la determinació d'un caçador perseguint la presa. Converses amb prou feines audibles, gestos furtius, mirades que s'esquivaven; tot feia part d'un trencaclosques que l'inspector estava decidit a resoldre. Va ser llavors quan va veure una llampada de llum a la penombra, un reflex metàl·lic que va captar la seva atenció. Seguint aquella brillantor, Jaume va descobrir una porta entreoberta en un dels racons més foscos del local. Sense dubtar-ho, va lliscar cap a l'interior, submergint-se a les ombres amb la cautela d'un llop aguaitant a la nit. L'interior era una barreja de decadència i opulència, un escenari clandestí per a tota mena de malfactors. Sofàs desgastats, cortines arrelades, una taula de marbre tacada de licor i un cendrer ple de burilles. En un racó d'aquella reservada sala, una figura solitària asseguda en una vella butaca negra s'alçava com un guardià d'aquell habitatge fosc. Era ella, la dona de la veu rasposa i els ulls plens de misteri. La seva mirada es va trobar amb la de Jaume, i en aquell instant, va semblar que traspassava els límits del tangible per submergir-se en un abisme de complicitat i perill.

—Inspector Jaume, ja veig que ets insistent. —va dir la dona amb un somriure a penes insinuat als llavis.

En Jaume es va acostar amb cautela, mantenint la seva guàrdia alta, fins i tot en presència d'aquell enigma envoltat de pell humana.

—Busco respostes. Respostes, que possiblement tu em pots donar. —va respondre amb fermesa, enfrontant aquell abisme d'incertesa amb determinació.

La dona va assentir amb complicitat, com si hagués estat esperant aquell moment des que comencessin els assassinats que assolaven Barcelona.

—Asseu-te aquí, tinc una història per explicar-te.

L'inspector es va asseure davant aquella dona, intrigat pel que estava a punt d'escoltar.

—De què es tracta?

—És sobre una nena... una nena que va néixer a les ombres del barri. La seva mare era una prostituta, i des que la nena va obrir els ulls al món, el seu destí ja estava marcat. És una història que va començar molt abans que aquesta vella ciutat comencés a tenir un índex de llibertat. La història d'una nena que va patir fins als límits més insospitats. Repudiada per la seva mare per després ser ultratjada, violada i torturada, per maleïts homes sense escrúpols.

—Què va passar amb aquesta nena?

—La seva mare la va submergir en un infern des del principi. La va convertir en una mercaderia, en un objecte per satisfer els desitjos més baixos dels homes. La nena només tenia uns anys quan va començar a ser venuda com si fos un tros de carn en un mercat.

—Déu meu! I ningú no va fer res per aturar això?

—La seva mare tenia el control absolut, i ningú no gosava interferir en els seus assumptes. Fins que un dia aquella nena va cometre un terrible crim, matant un innocent nen de tan sols tres anys. La Guàrdia civil la va detenir, però com que era menor d'edat, la van ficar en un reformatori custodiat per monges.

—És una història esgarrifosa. Però què té a veure amb els crims que estem investigant?

—Tot, inspector. Perquè aquesta nena, amb l'ànima destrossada i amb el cor ple d'odi i ressentiment, va ser instruïda per fer servir la violència com a única forma de defensa. En aquell reformatori algú va despertar-hi el pitjor de la seva ànima. La nena es va convertir en una dona embogida, incapaç de trobar la pau en aquest món.

—I què va passar després?

—Va continuar el seu camí, però aquesta vegada no com a víctima, sinó com a botxí. Es va convertir en una assassina, en una ombra que es mou entre les tenebres, cobrant vides sense pietat ni remordiment.

—Em vols dir amb tot això que m'expliques, que l'assassí que estic buscant és aquesta nena? —va preguntar l'inspector.

—Ja no és una nena, és una dona, i en aquell reformatori la van convertir en un terrible monstre. —va contestar la dona cridant.

—Bé, jo crec més aviat, que va ser aquesta maleïda dona que té com a mare, la que la va convertir en un monstre. —va contestar l'inspector.

—Aneu amb compte, inspector, perquè les ombres del passat mai no descansen en pau, i menys, si hi intervé una part més fosca i poderosa.

—I digues-me, com ho saps tot això?

—Perquè jo soc la seva mare i me la van arrabassar.

L'inspector va quedar atònit davant la confessió d'aquella dona, sense poder articular cap paraula, mentre l'enigmàtica dona encenia una nova cigarreta amb una altra que ja s'extingia entre els seus llavis.

Amb cada paraula, amb cada revelació, Jaume s'endinsava més en un laberint d'intrigues i perills, on la veritat era més esquiva que les ombres que dansaven a la nit. Però estava decidit a arribar fins al final, fins i tot si això significava enfrontar-se als dimonis que aguitaven a les profunditats de Barcelona.

La tensió creixia per moments; sabia que estava molt a prop de la veritat. La dona, amb el perfil enigmàtic, va començar a unir històries de desapareguts amb els assassinats. En Jaume, amb la seva experiència policial, veia patrons on abans només hi havia caos.

—T'agraeixo que m'ho expliquis, encara que si fos per mi, et dispararia ara mateix entre cella i cella. Em pots oferir alguna dada més consistent per poder atrapar l'assassina? —va dir l'inspector amb certa ironia i amb un enorme menyspreu cap a aquella dona, que ara veia com un monstre.

—Només et puc dir, que al mig de la Rambla té una parada de flors i les roses blanques hi destaquen per la seva frescor. Entén que em refereixo, inspector?

L'inspector es va aixecar de la cadira bruta on s'havia assegut anteriorment per escoltar la dona i li va fer una última pregunta.

—Per què cony m'expliques tot això? Que potser te'n penedeixes de tot el que has fet?, maleïda filla de puta. —va preguntar l'inspector abans de marxar i mirant-la als ulls amb menyspreu.

—Perquè una de les víctimes era el seu germà, el meu filllet. I aquesta maleïda m'ho ha pres també. —va dir ella.

L'inspector va alçar el puny per agredir-la amb ràbia, però finalment es va contenir i no ho va fer. Va pensar que no valia la pena més violència de la que ja havia sentit de boca d'aquella dona.

Amb aquella nova pista, en Jaume es va llançar a la caça. Aquelles roses fresques de la Rambla el portarien fins a l'assassina, una artista consumida per la seva obsessió amb la bellesa i la mort, que tenia un motiu profundament pertorbador per als crims. Cada assassinat veia no com un acte de violència, sinó com una creació artística, una manera d'expressar la seva visió distorsionada del món. Cada víctima era seleccionada amb cura i cada escena del crim meticulosament disposada per reflectir el que ella considerava una obra d'art efímera. La seva ment estava embolicada en una fantasia macabra on la vida i la mort s'entrellaçaven en un ball mortal. Les roses blanques, símbols de puresa i innocència, eren una firma irònica, contrastant la brutalitat dels seus actes amb la delicadesa de la flor. Per ella, cada assassinat era un acte de preservació, capturant la bellesa de la joventut abans que fos corrompuda pel temps o la societat.

L'inspector havia estat treballant incansablement en el cas de l'assassí en sèrie que havia sembrat el terror a Barcelona. Cada assassinat semblava més macabre que l'anterior, amb una firma pertorbadora: la rosa blanca col·locada al recte anal de les víctimes. Després de setmanes de recerca, aquella pista prometedora el conduiria fins a la Rambla a la recerca d'una parada de flors, on, presumiblement, trobaria l'assassina.

Amb aquesta informació al cap, l'inspector Vidal va decidir dur a terme una operació encoberta. Es va fer passar per un turista i es va barrejar entre la multitud que recorria la bulliciosa avinguda de les Rambles, observant detingudament cadascun dels llocs ambulants que hi havia.

Finalment, els seus ulls es van posar en una petita parada al final del passeig. Una dona jove i bella estava atenent els clients, venent roses blanques, entre altres flors. Vidal va sentir un calfred recórrer l'esquena quan va recordar la imatge d'aquestes mateixes roses blanques col·locades en una de les parts més íntimes del cos de les víctimes.

Va decidir acostar-se, mantenint la calma i les maneres.

—Bona tarda, puc comprar una rosa blanca? —va dir l'inspector amb veu tranquil·la.

—És clar, aquí en té. —va dir la dona del lloc de flors.

Mentre la dona preparava la rosa, l'inspector va notar una llampada de nerviosisme als seus ulls, encara que va intentar ocultar-lo després d'un somriure amable.

—Estàs bé? Sembles una mica nerviosa. —va dir l'inspector estudiant la reacció de la dona.

—Oh, només és l'enrenou de la Rambla. No estic acostumada tanta gent.

L'inspector Vidal no n'estava convençut i va decidir pressionar una mica més.

—Et podria preguntar alguna cosa més? Has notat alguna cosa inusual darrerament, i això t'hagi cridat l'atenció?

La dona del lloc va titubejar per un moment abans de respondre.

—Bé, hi ha hagut alguns rumors sobre aquests assassinats que estan passant a Barcelona. Però no sé res més que el que he sentit dir als clients. Vostè és policia?

L'inspector Vidal sabia que era a prop de descobrir la veritat i va decidir actuar amb cautela.

—T'importaria acompanyar-me a la comissaria per respondre algunes preguntes més? No us preocupeu, no us considerem sospitosa, simplement volem assegurar-nos que estiguem fent tot el possible per atrapar el responsable d'aquests crims horribles.

La dona del lloc va semblar vacil·lar per un moment, però finalment va assentir amb el cap.

—Està bé, aniré amb tu.

Un cop a la comissaria, les preguntes de l'inspector Vidal van revelar més detalls inquietants. La dona del lloc tenia una coartada per a cadascun dels assassinats, però el seu comportament nerviós i les inconsistències en les seves respostes eren evidents.

Finalment, l'inspector va decidir actuar directament.

—Sé que estàs involucrada en aquests atroços crims. Tenim proves que t'incriminen, així que no té sentit continuar negant-ho.

La dona va abaixar la mirada, derrotada.

—Ho sento. No em vaig poder controlar. Sento tant de dolor per dins...

L'inspector Vidal sabia que hi havia molt més per a descobrir sobre els motius d'aquella dona, però per ara, la seva prioritat era

portar-la davant la justícia i aturar l'onada de terror que havia causat a Barcelona.

L'arrest de la dona del lloc de flors va marcar la fi d'un malson per a la ciutat, però per a l'inspector Vidal, la foscor no va desaparèixer mai del tot. Barcelona havia revelat el seu costat més ombrívol, i ell havia mirat directament el seu abisme. La llum tornava a brillar als carrers, però les ombres, un cop vistes, mai no s'obliden. Després de resoldre el cas que havia mantingut Barcelona en suspens, l'inspector va trobar la seva vida irremeiablement canviada. Jaume, la dedicació del qual a la feina sempre havia estat la seva prioritat, va començar a replantejar-se la seva vida. La complexitat del cas i aquell secret d'un poder fosc darrere dels assassinats li confirmaven que aquell cas no estava completament tancat. Va decidir prendre un descans de la policia i, per primer cop en anys, es va prendre unes vacances per recórrer la costa catalana, buscant pau i reflexió.

La brisa marina acariciava la cara mentre el sol s'amagava darrere de l'horitzó, pintant el cel de tons ataronjats i violetes. L'inspector gaudia de les seves merescudes vacances a la pintoresca costa catalana, allunyat de l'enrenou i l'estrès de la ciutat. Però la tranquil·litat es va esvaïr en un instant, com una onada que s'estavella contra les roques.

El grinyol de pneumàtics i el brunzit d'un motor van trencar l'harmonia del capvespre. En Jaume va girar el cap just a temps per veure com un cotxe lliscava perillosament cap a ell. L'instint policial es va activar en un obrir i tancar els ulls, però va ser massa tard. El vehicle el va atropellar, llançant-lo uns quants metres endavant abans que el seu cos s'estavellés contra el paviment.

La foscor ho va embolicar, i per un moment, es va sentir flotant en un abisme sense fi. Quan finalment va obrir els ulls, tot era

confús. Llums intermitents, veus distants, un gust de sang i de mar. Va intentar moure's, però cada múscul del cos va protestar amb un dolor punxant.

—Truqui a una ambulància, ràpid! —cridava algú a la distància.

Però ja era massa tard. L'inspector Jaume havia mort atropellat.

Dies després, l'assassina de la rosa desapareixia misteriosament sense deixar rastre.

El comboi travessava una carretera desolada a les tres de la matinada, quan la foscor es feia densa i l'aire semblava estancar-se en una quietud sinistra. El furgó blindat, robust i impenetrable, era escortat per dues patrulles de policia que flanquejaven els seus costats com a llops protegint la seva presa. A dins, una figura encadenada es mantenia en un silenci tens: Maria, l'assassina en sèrie que havia omplert els titulars dels diaris de Barcelona. Ningú no entenia com una dona tan jove havia aconseguit acumular una llista de víctimes tan extensa i brutal.

El trasllat havia estat organitzat amb discreció. La notícia del seu trasllat imminent era confidencial. Almenys, això creien.

A quarts de quatre, les coses van començar a torçar-se. Un gran camió travessava la carretera al seu pas. El comboi es va aturar bruscament, i els oficials van baixar amb les armes desenfundades, envoltant el furgó, però aquests van començar a caure, abatuts per franc tiradors que ningú havia vist arribar.

Va ser llavors quan la cabina del conductor del furgó blindat, va saltar pels aires a causa d'una gran explosió, segurament causada pel tret d'alguna arma potent. Després algú va volar la porta del blindat i en va treure a la Maria.

Hores més tard, quan els reforços van arribar al lloc, van trobar tots els policies morts i un cràter a la carretera, però de Maria no n'hi havia cap rastre.

L'assassina en sèrie més perillosa del país en aquells moments s'havia esvaït a l'aire, tornant la por a Barcelona, que la llista de víctimes creixés sense límit. Però, en canvi, no hi va haver cap assassinat més fins passats molts anys.